

Я повернувся. Живий! Роман Митко, якого звільнили з полону, мріє обійняти 11-місячну донечку

• 20.12.2022

- Старшого солдата 105 бригади, разом із трьома побратимами з Чортківщини, повернули днями з російського полону. Зараз всі хлопці на реабілітації.
- Роман став на захист рідної землі на другий день війни. На початку листопада потрапив у полон. Вдома на нього чекає 11-місячна донечка, яка вже навчилась чітко говорити «тато», і, щойно за нього заходить мова, біжить до портрету, обнімає його і цілує. А Роман мріє найшвидше обійняти свою крихітку, яку востаннє бачив влітку — перед від'їздом на Донеччину.

Чотирьох воїнів 105 бригади з Тернопільщини звільнили днями з російського полону — усі зараз в госпіталі та проходять реабілітацію. Це солдати-односельці з с. Хмелева Віталій Мішин та Ярослав Яковець, старші солдати Анатолій Болахівський з Мельнице-Подільської та Роман Митко зі Скали-Подільської. Усі четверо — з Чортківського району і ніколи до війни фактично не брали зброї до рук, маючи цивільні професії.

«20 хвилин» поспілкувались із рідними мужніх бійців. Що вони розповіли про своїх героїв та про що найбільше мріють хлопці? Сьогодні історія **Романа Митка**...

Я не можу передати вам, що тоді відчувала...

Він став на захист рідної землі 25 лютого, — на другий день повномасштабного вторгнення тоді 23-річний чоловік пішов до військкомату. Він відслужив строкову службу, а після повернення з армії працював на «СЕ Борднетце-Україна». Разом з цивільною дружиною Настею виховували крихітну донечку.

— Звичайно, ми намагались відговорити Романа, але він сказав: «Зараз війна. І як кожен буде лишатись вдома, не буде кому вас захищати», — згадує цивільна дружина Анастасія Мартинюк. — Так, у нас були плани, ми хотіли побратись, дати, правда, не визначали. Але все змінилось в одну мить. В мого чоловіка такий характер, — якщо щось вирішить, його не зупинити. Пішли разом з кумом, і служили в одній бригаді, в різних батальйонах. На фронті були кілька кілометрів один від одного.

Старший солдат МИТКО Роман Вячеславович, старший стрілець стрілецької роти народився 10 вересня 1998 року. Мобілізований 2 відділом Чортківського РТЦК та СП, зарахований до складу військової частини А 7167.

— У них був бій в Спірному 6 листопада, як виявилось, тоді Роман потрапив у полон, а нам повідомив командир аж 11-го, — пригадує дружина Настя. — Він написав з Роминоного телефону. Дуже важко згадувати цей час. Ми звертались до всіх дотичних структур, аби Рому звільнили. Куди могли, — всюди повідомили.

14 грудня хлопці телефоном повідомили командирів, що їх звільнили і везуть в госпіталь. Роман подзвонив і дружині.

Мліє від щастя, коли донечка каже «тато»

— Перші його слова: «Я повернувся. Живий. Все добре», — пригадує Настя. — Я не можу передати вам, що тоді відчувала... Так, ми зараз часто спілкуємось, але, на жаль, поки не можемо побачитись — у нас донечка ще дуже маленька, Марія...

Про полон — ані слова, каже Настя. Мовляв, не потрібно вам цього знати. Проте рідні щасливі вже з того, що їхній Ромчик — живий і здоровий. Він зізнався, що дуже хоче додому та обійняти донечку. Весь час розпитує, чи ходить, що говорить і слухає, як малеча щебече у слухавку. І мліє від щастя,

коли донечка каже «тато»... А мала Маруся, коли її питають, де тато, біжить до його фото, обнімає і цілує.

Рідних Роман запевняє, що почувається добре, проходить всі необхідні процедури, та не може дочекатись, коли повернеться додому. Тут, окрім маленької доньки та дружини, на нього чекають мама Світлана, бабуся Антоніна та дідусь Михайло.

Роман поки не визначився, чого найперше хоче скуштувати, коли повернеться додому. Але рідні вже почули приблизний перелік: холодець, голубці, салат «Олів'є» і борщ з пампушками. Та запевняють: все буде. Тільки швидше б зустрітись.

— Хочу звернутись до усіх, чії рідні зараз в полоні: надійтесь на краще і ніколи не сумнівайтесь, що вони повернуться, — каже Настя. — Коли є віра в серці, буде все добре. Ніколи не падайте духом і обов'язково дочекайтесь ваших найрідніших!

Крихітну донечку Роман востаннє бачив і тримав на руках 2 липня — він ненадовго приїжджав додому перед тим, як їх відправили на схід. Тоді тато казав малечі, що дуже любить її і просив, аби вона чекала. Вона й дочекалась...

<https://te.20minut.ua/Podii/ya-povernuvsvya-zhiviy-roman-mitko-yakogo-zvilnili-z-polonu-mrie-obiyny-11751077.html>